

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 112 af 13. Maj 1911 om Afgift af offentlige Forestillinger og Fremvisninger m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1837).

Sagen sattes under Forhandling.

Finansministeren (*N. Neergaard*):

Nærværende Lovforslag tilsigter at gøre den Ændring i den i Fjor vedtagne Lov om Afgift af offentlige Forestillinger og Fremvisninger m. m., at den saakaldte Musikerskat bortfalder. Som det vil erindres, fandtes denne Skatteform ikke i det af Regeringen oprindelig forelagte Lovforslag. Den fremkom først under Behandlingen i Folketinget i et der stillet Ændringsforslag, og da det viste sig, at Lovforslaget ikke vilde kunne vedtages i den Skikkelse, Regeringen havde foreslaaet, men at der for at faa det gennemført i dette høje Ting maatte nogle Ændringer til, hvoraf den vigtigste bestod i at gaa ned med Skatten for Teatrene fra 15 til 10 pCt., var det nødvendigt, for at den paaregnede Indtægt kunde indkomme, at finde en Kompensation for den saaledes bortfaldne Indtægt, og denne Kompensation blev funden dels i en Forøgelse af Skatten for Biografteatre, Varieteer etc. fra 15 til 20 pCt., dels i Indførelsen af denne oprindelig af et Mindretal i Folketinget foreslaaede Musikerskat. Jeg maatte, som Forholdene laa, da jeg skulde have Kompensation for at faa det anslaaede finansielle Udbytte frem, her i Tinget anbefale at vedtage Forslaget med Musikerskatten, altsaa for saa vidt i en anden Skikkelse end af Regeringen foreslaaet.

Det har imidlertid vist sig, at denne Musikerskat har virket meget uheldigt. Jeg ved meget vel, at man i det hele har rejst en ret stærk Kritik overfor Forlystelsesskatten. Mit Indtryk er nu, at denne Skat har virket i alt væsentligt tilfredsstillende, at den ikke, saaledes som det blev spaaet, har ødelagt Teaterkunsten eller været til Ruin for Forlystelselivet, men at dette i den afvigte Vinter har floret i København saa fortræffeligt som nogen Sinde. Jeg sagde den Gang, at Teatrenes Trivsel vilde afhænge ikke af, om man lagde denne Skat paa dem eller ikke, men af, om de forstod at finde et Repertoire, der var efter Publikums Smag, og om de blev drevne paa en nogenlunde

økonomisk Maade, og det har ogsaa fuldkommen vist sig, at de Teatre, der have forstaaet deres Sager, have floreret trods Forlystelsesskatten. At der kan være Teatre og Forlystelsesanstalter, der have lidt under den, vil jeg ikke benægte, men det har vistnok, tror jeg, været Institutioner, som ogsaa af andre Grunde vilde have vist et mindre gunstigt Resultat, og saa er det jo klart, at kommer der en Forlystelsesskat til, forbedrer den ikke Forholdet.

Naar Musikerskatten ikke har virket saa godt som den øvrige Forlystelsesskat, ligger det i, at medens den øvrige Forlystelsesskat gennemgaaende efter dens Hensigt er bleven overvæltet paa Forbrugerne gennem en forøget Billetpris, har dette efter Sagens Natur ikke kunnet lade sig gøre med Musikerskatten, da dens Ejendommelighed netop var den, at den, i Modsætning til den øvrige Skat, paalagdes Forlystelser, til hvilke der ikke svares Entré. Nu kunde man vel have tænkt sig, at der alligevel kunde have fundet en Overvæltning paa Forbrugerne Sted og Skattens Karakter som Forbrugsskat dog kunde være opretholdt, nemlig derigennem, at Ejerne af de vedkommende Etablissements, hvor der er Restaurationsmusik, havde søgt at faa deres Penge ind gennem en Forøgelse af Prisen paa de Varer, som serveredes i Etablissementet, eller paa anden Maade. Man har imidlertid mange Steder valgt en anden Fremgangsmaade, nemlig enten at indskrænke Musikernes Antal meget betydeligt eller at lade Musikerne helt eller delvis bære Byrden ved Skatten, saaledes at man forlangte, at Musikerne for at blive engagerede paa saadanne Etablissements skulde betale Halvdelen eller undertiden hele Forlystelsesskatten.

Det, at denne Del af Skatten kom til at falde meget tungt paa nogle enkelte Personer og ikke, som Hensigten var, blev væltet over paa Publikum som Helhed, har for Regeringen været en stærkt medvirkende Aarsag, ja egentlig den bestemte Aarsag til at søge denne Skat hævet. Men medvirkende til denne Beslutning har det ogsaa været, at den i Modsætning til den øvrige Skat fiskalt har været en Skuffelse. Medens i øvrigt de Beregninger, der vare anstillede med Hensyn til Forlystelsesskattens Udbytte, have slaaet udmærket til, har dette ikke været Tilfældet med Musikerskatten. Det hænger sammen med det Forhold, jeg før paapegede, at Skatten